

Ehl-i iman ve ehl-i dalalet ile semavatın münasebetini açar mısınız? Ehl-i dalaletin ölmesiyle semavat ve zemin, onların üstünde ağlamayışını açıklar mısınız?

"Hem netice ve âkîbetlerine işaret eden **فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ** olan âyete dikkat et. Ne kadar ulvî, mu'cizâne, beyan ettiğimiz muvazeneyi ifade ederler."

Âyet-i kerîmenin meali şöyledir:

Gök ve yer onlara ağlamadı. (Duhân Sûresi,29)

Üstad Hazretleri bu âyeti izah ederken şu noktaya dikkat çekmiştir:

"Şu âyet, mefhum-u muvafık ile şöyle ferman ediyor: "Ehl-i dalaletin ölmesiyle semavat ve zemin, onların üstünde ağlamıyorlar." Ve mefhum-u muhalif ile delâlet ediyor ki: "Ehl-i imanın dünyadan gitmesiyle semavat ve zemin, onların üstünde ağlıyor."

Yirmi Üçüncü Söz'den önemli bir tespit:

"... Küfür bir fenalıktır, bir tahriptir, bir adem-i tasdiktir. Fakat o tek seyyie, bütün kâinatın tahkirini ve bütün esmâ-i İlâhiyenin tezyifini, bütün insaniyetin terzilini tazammun eder."

Elbette böyle üç büyük cinâyeti işleyen bir insanın ölmesine yer ve gök üzülmeyecek, aksine çok memnun olacaklardır.

Bilindiği gibi ağlama kalpteki büyük üzüntünün gözyaşı halinde dışa aksetmesidir. İnsan semavat ve arzın ortak meyvesidir. Gökler ve yer, kendisine çok yardım ettikleri bu üstün varlığın küfür ve dalalet yolunu seçmesinden, bilemeyeceğimiz bir keyfiyetle üzüntü duymaktadırlar.

İsrâ Suresinde (17/44) şöyle buyrulur:

"Yedi gök, yer ve bunların içinde bulunanlar Allah'ı tespih ederler. Her şey O'nu hamd ile tespih eder. Ancak, siz onların tespihlerini anlamazsınız. O, Halîm'dir (hemen cezalandırmaz, mühlet verir), Ğafur'dur (çok bağışlayandır)."

Tesbih eden üzülebilir ve sevinebilir de. Ancak, biz tesbihlerini anlayamadığımız varlıkların üzüntü ve sevinçlerini de anlayamayız.